

การเดินทางของลูกนางา

การเดินทางของลูกยาง

สายฝน : เรื่อง / อนุชา-นาวรัตน์ สีทอุไร : ภาพ

วันหนึ่งลมพัดแรง ลูกยางลูกหนึ่งถูกสายลมพัดแคว้งไปแคว้งมา จนในที่สุดมันก็กระเด็นเหวี่ยงหลุดออกจากต้น

“โอ๊ะ” ลูกยางร้องลั่นด้วยความตกใจ มันหวั่นใจและคิดว่า อีกไม่ช้ามันคงจะต้องตกลงกระทบพื้นดินแข็งๆ เป็นแน่ แต่เหตุการณ์กลับไม่ได้เป็นอย่างที่มันคิด

ลูกยางรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองกำลังลอยอยู่ในอากาศ มันจึงลืมตาขึ้น และพบว่าตัวเองกำลังลอยอยู่จริงๆ

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย” ลูกยางกล่าวอย่างจริงจัง ทันใดนั้นก็มีความเสียงหนึ่งดังขึ้นมาราวว่า

“สวัสดีค่ะลูกยาง ฉันคือสายลมผู้นำเธอออกมาจากบ้านอันร่มรื่น และจะพาเธอไปยังทุกที่ที่เธอต้องการ” สายลมพัดพุดกลางนิ้วนตัวไปมา

“สวัสดีค่ะสายลม ฉันสงสัยเหลือเกินว่าตอนที่ฉันหลุดออกมาจากต้น ทำไมฉันถึงไม่ตกลงบนพื้นเหมือนพวกกิ่งไม้หรือใบไม้แห้งล่ะค่ะ” ลูกยางถาม

“ที่เธอไม่ตกลงสู่พื้นดินก็เพราะตัวเธอนั้นเบามาก แล้วเธอยังมีปีกคอยพยุงลำตัวเอาไว้
เวลาที่สายลมอย่างฉับพลันพัดพา เธอจึงลอยละล่องขึ้นไปอย่างใจดี” สายลมตอบ

“อ้อ เป็นอย่างนี้เองวี” ลูกยางกล่าวพร้อมทำท่าพองตัวมองดูเบื้องล่าง ขณะนี้มันกำลังลอย
อยู่เหนือดินแดนกว้างใหญ่ที่มีควันไฟพวยพุ่งขึ้นมา

“นั่นควันอะไรหรือจ๊ะ” ลูกยางซีให้สายลมตุลควันไฟซึ่งกำลังลอยขึ้นมา

“คงจะเป็นควันที่เกิดจากไฟป่าล่ะ อากาศร้อนแบบนี้มักจะมีไฟป่าขึ้นได้ง่ายๆ เรารีบไปกันดีกว่า ถ้าโดนควันไฟเข้าละก็เธอจะแสบตาและมองอะไรไม่เห็นเลยทีเดียวนะ” พุดจบสายลมก็ฉวัดดวงอย่างรวดเร็วจนลูกยางซีไม่เห็นควันไฟกลุ่มนั้นอีก

สายลมพัดพาอุกขางผ่านภูเขาน้อยใหญ่ ผ่านแม่น้ำสีเงินที่ยาวคดเคี้ยว จนกระทั่ง
มาถึงดินแดนแห่งหนึ่งที่มีแต่หินแผ่นดินว่างเปล่ากว้างไกลสุดสายตา เมื่อสายลมกวาดตา
ดูรอบๆ ก็อุทานด้วยความตกใจว่า “แม่แล้ว นี่มันดินแดนไร้ลมหรืมา”

อุกขางเห็นสายลมตกใจก็ถามด้วยความสงสัย “ทำไมเธอถึงต้องตกใจด้วยล่ะจ๊ะ”

“ที่ฉันตกใจก็เพราะที่นี่เป็นดินแดนต้องห้ามสำหรับสายลมอย่างฉัน ถ้าฉันอยู่ที่นั่นนานเกินไป ฉันอาจจะสูญสลายได้” สายลมตอบพลางพัดพาลูกยางกลับไปยังทิศทางเดิม

“สายลมพอจะรู้ไหมจะว่าทำไมที่นี่ถึงไม่มีต้นไม้เลยสักต้น” ลูกยางถามขณะมองดูพื้นดินเบื้องล่าง

“เมื่อก่อนที่นี่เคยเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์มาก แต่พอมนุษย์ได้ย่างกรายเข้ามา พวกเขา ก็พากันตัดต้นไม้และจับสัตว์ป่าไปขายจนหมด ป่าที่อุดมสมบูรณ์จึงกลายเป็นดินแดนว่างเปล่า ที่ไม่มีแม้กระทั่งสายลมอย่างที่เราเห็นนี่แหละ” สายลมพูดอย่างอ่อนน้อม

การพัฒนาผ่นดินแดนไร้ลมต้องใช้พลังอย่างมาก ในที่สุดสายลมก็ไม่สามารถ
พัดพาลูกยางไปพร้อมกับมันได้ ลูกยางจึงบอกให้สายลมปล่อยมันลงที่กองดินกองหนึ่ง
ขณะที่ปล่อยลูกยางลง สายลมก็พูดกับลูกยางด้วยความเสียใจว่า "ขอโทษด้วยนะ
ลูกยาง ถ้าหากฉันแข็งแรงกว่านี้ ฉันคงจะสามารถพาเราทั้งสองออกไปจากที่นี่ได้"

ลูกยางเห็นสายลมเสียใจก็หลุดลอยว่า "ไม่เป็นไรหรอกจะสายลม เธออย่างก็จวลไปเลย
ขอบคุณที่เธอดูแลฉันเป็นอย่างดีมาตลอดนะจ๊ะ"

จากนั้นลูกยางก็โบกปีกย่ำลาสายลมที่กำลังพัดจากไป

เมื่อสายลมจากไปแล้วลูกยางก็มองดูรอบๆ อย่างเศร้าใจ ทันใดนั้นมันก็รู้สึกที่พื้นดิน
ที่ยืนอยู่เริ่มเคลื่อนไหวขยุกขยิก และมีเสียงใหญ่มากส่วดังขึ้นมาว่า

"ใครบ้างอาจมายืนอยู่บนหลังของฉันหา..."

เมื่อลูกยางกัมลงดูก็พบว่าสิ่งที่มันคิดว่าเป็นกองดินนั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นกิ่งก่าสี
น้ำตาลตัวใหญ่เมื่อเริ่มเต็ม เจ้ากิ่งก่ากำลังจ้องมองลูกยางกัมด้วยความสนใจ ลูกยางกัม
กระโดดลงจากหลังของกิ่งก่าแล้วพูดว่า

“สวัสดีค่ะคุณกิ่งก่า ฉันต้องขอโทษด้วยนะที่เข้าใจผิดคิดว่าคุณกิ่งก่าเป็นกองดินนะ”

เจ้ากิ่งก่าไม่เคยเห็นลูกยางกัมมาก่อน จึงถามว่า “เธอเป็นใคร แล้วมาจากไหน?” ลูกยาง
กัมเล่าเรื่องของมันให้กิ่งก่าฟัง

เมื่อเล่าจบแล้วลูกยางก็ถามว่า “คุณกิ้งก่าอยู่ที่นี้หรือจ๊ะ”

เจ้ากิ้งก่าตอบว่า “ใช่แล้ว ฉันอาศัยอยู่ในดินแดนไร้ลมนี้แหละ ฉันเป็นสัตว์ที่ปรับตัว
ได้ดี ถึงดินแดนแห่งนี้จะแห้งแล้งมาก ฉันก็สามารถอาศัยอยู่ได้ ว่าแต่เธอเออะ เธอจะอยู่
ได้รึ” เจ้ากิ้งก่าถามเมื่อเห็นสีหน้าทุกข์ร้อนของลูกยาง

“ฉันคิดว่าฉันคงจะอยู่ที่นี้ไม่ได้หรอก แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าจะออกจากที่นี่ได้อย่างไร” ลูก
ยางพูดด้วยความเศร้าใจ

กิ้งก่าจึงบอกว่า “ฉันจะช่วยเธอเอง”

ลูกยางได้ยืนตั้งมั่นก็พอใจ จากนั้นเจ้ากิ้งก่าก็พาลูกยางวิ่งข้ามดินแดนโรมจนมาถึง
ดินแดนสีเทากว้างใหญ่

กิ้งก่าวางลูกยางลงแล้วพูดว่า “นี่ก็สุดเขตของดินแดนโรมแล้ว ฉันคงส่งเธอได้แค่นี้ละ
ฉันขอให้เธอโชคดีนะ”

“ขอบคุณมากจะคุณกิ้งก่า” ลูกยางกล่าวพลางโบกปีกลากิ้งก่าที่วิ่งจากไป

ดินแดนสีเทาที่อยู่ตรงหน้าลูกยางนี่คือทุ่งหิน ลูกยางมองไปรอบๆ แล้วคิดว่ามันคง
จะอยู่ที่นี้ไม่ได้แน่ เพราะที่นี้มีแต่ก้อนหิน ก้อนใหญ่บ้างเล็กบ้าง

ขณะที่มันกำลังมองดูรอบๆ อยู่เนิ่น ก็เห็นงูตัวหนึ่งกำลังเลื้อยปรวามา ลูกยางจึงพูดกับงูว่า "คุณงูจ๋า คุณงูช่วยพาฉันไปยังที่ที่มีแม่น้ำไหลผ่านจะได้ไหมจ๊ะ"

งูกำลังจะไปทางนั้นอยู่พอดี จึงบอกว่า "ได้สิ เธอขึ้นมากบนหลังฉันได้เลย แล้วเกาะไว้แน่นๆ ด้วยนะ" งูกล่าวเตือน

เมื่อลูกยางขึ้นไปอยู่บนหลังงูแล้ว งูก็พาลูกยางเหินพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ไม่นานนักงูก็พาลูกยางมายังริมฝั่งแม่น้ำสายหนึ่ง “ถึงแล้วละ” งูบอก
ลูกยางลงจากหลังงูและกล่าวกับงูว่า “ขอบคุณมากจ๊ะ ถ้าคุณงูไม่ช่วย ฉันคงจะแย่แน่ๆ”
งูยิ้มอย่างใจดีแล้วบอกว่า “ไม่เป็นไรหรอก แม่ฉันสอนเสมอว่าถ้าเจอคนที่กำลังลำบาก เราต้องรีบช่วยเหลือ” จากนั้นงูก็กล่าวลาลูกยางแล้วเหินหายไป

ลูกยางมองไปยังสายน้ำกว้างใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้า มันจำได้ว่าสายลมเคยบอกว่ามันเบามาก

“ถ้าเป็นอย่างที่สายลมบอก ฉันก็น่าจะลอยน้ำได้” ลูกยางคิดแล้วลองหย่อนตัวลงไปในแม่น้ำ แล้วมันก็พบว่าตัวมันสามารถลอยอยู่บนน้ำได้จริงๆ

“ดีจังเลย” ลูกยางตีน้ำเล่นอย่างสนุกสนานขณะที่สายน้ำพัดพามันไปเรื่อยๆ

จนวันหนึ่งสายน้ำได้พัดพาลูกยางขึ้นไปยังบนฝั่งที่สูงชันและมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นอยู่เต็มไปหมด

“สวัสดีค่ะ เธอมาจากไหนหรือจ๊ะ” เสียงอันไพเราะเสียงหนึ่งทักทาย

เมื่อลูกยางเงยหน้าขึ้นก็พบต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งกำลังโน้มกิ่งลงมาพูดกับมัน

“สวัสดีค่ะ ฉันคือลูกยาง ฉันเดินทางมาจากดินแดนแสนไกล และตอนนี้ฉันกำลังหาสถานที่ที่ฉันจะอยู่และเติบโต”

“เธออยู่กับพวกเราที่นี้สิจ๊ะ ที่นี้เป็นป่าใหญ่ซึ่งมีที่มากมายให้เธอ
หยิ่งร่ากและเติบโต” ต้นไม้ใหญ่ชักชวน

“ฉันอยู่ที่นี้ได้จริงๆ หรือจ๊ะ” ลูกยางถามด้วยความดีใจ

“จริงสิ แต่เธอต้องให้คุณกระรอกช่วยพาเธอไปยังที่ว่างกว้างๆ ก่อน
เวลาที่เธอเติบโตขึ้นจะได้ไม่ไปเบียดกับใครยังงั้นละ” ต้นไม้ใหญ่บอก

ลูกยางเหินชมองดูรอบๆ แต่ก็ไม่เห็นกระรอกเลย ลูกยางจึงถามว่า
“แล้วคุณกระรอกอยู่ที่ไหนล่ะจ๊ะ”

ทันใดนั้นก็มิเสียงเล็กๆ ดังขึ้นมาจาก "ฉันทูปู้ฉี่ฉี่" แล้ว
กระรอกก็กระโดดลงมาจากต้นไม้ใหญ่ใจดีต้นนั้น
"มา ฉันทูจะพาเธอไปยังสถานที่ที่เธอจะต้อง
ชอบแน่ๆ"

กระรอกก็ลงอุ้มลูกยางแล้วพาวิ่งไปยังลานกว้างแห่งหนึ่ง ลานกว้างแห่งนี้มีดินร่วน
ซุย และไม่มีต้นไม้ใหญ่บัง จึงมีแสงแดดอ่อนๆ ส่องมาตลอดเวลา กระรอกวางลูกยางลง
แล้วถามว่า "เธอชอบที่นี่ไหมล่ะ"

ลูกยางมองไปรอบๆ แล้วตอบว่า "ชอบมากจ้ะ ฉันอยากจะเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่
แม่ก็งับไปปลูกคลุมที่นี่ให้ร่วมรื่น"

เมื่อได้ยินลูกยางพูดดังนั้น กระรอกก็ยิ้มแก้มแทบปริ "ฉันดีใจที่เธอชอบ เธออยู่ที่นี้
ให้สบายเถอะนะ ฉันไปละ" กระรอกโบกมือลาแล้ววิ่งหายไป

หลังจากนั้นลูกยางก็ฝังร่างลงบนพื้นดินที่ร่วนซุย เมื่อฝนตก รากเล็กๆ ของลูกยาง
ก็งอกออกมา ลูกยางดีใจมาก มันลูดกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยจนร่างกายของมันเติบโต
เป็นต้นอ่อน

วันเวลาผ่านไป ต้นยางเล็กๆ ค่อยๆ เติบโตเป็นต้นยางใหญ่
ในที่สุดการเดินทางของลูกยางก็สิ้นสุดลง มันกลายเป็นต้นยางใหญ่
ที่มีกิ่งใบหนา ให้ร่มเงาแก่สัตว์น้อยใหญ่ในป่าแห่งนั้น และรออยู่อย่าง
มีความสุขตลอดมา

ISBN 978-025-236-2